

Arrest

nr. 206 672 van 10 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Kabul in het district Mirbachakot te Siab Goza. Op 14 oktober 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde het volgende: toen u vijf jaar oud was, verhuisde u naar het dorp Khair Abad in het Chaharasayab district in Kabul. De aanleiding was de dood van uw vader die een moedjahedien was. Hij overleed veertien jaar geleden onder omstandigheden die u niet kent. Uw oom

aan moederszijde woont eveneens in Khair Abad dorp en steunde het gezin na de dood van uw vader. Van etnische afkomst bent u een Tadzjiek en u bent een moslim van de soennitisch strekking. Uw moedertaal is Dari en u spreekt geen andere talen. U bent ongehuwd en kinderloos. U verklaart ongeschoold en analfabeet te zijn. U verdiende de kost door auto's te wassen in de bazaar van Charharasayb. Op een dag diende u een politievoertuig te poetsen. Na uw werk vroegen ze u om mee te komen naar hun controlepost om ook daar te poetsen. Sindsdien ging u gedurende een half jaar dagelijks een dertig à veertig minuten poetsen op de controlepost. Op een dag kwamen de taliban naar uw huis omdat ze dachten dat u een spion was omwille van uw werkzaamheden op de controlepost en omdat uw vader vroeger tegen de taliban gevochten had. Op het moment dat de taliban langs kwamen was u nog op de controlepost. Toen uw moeder bij uw thuiskomst vertelde over het bezoek van de taliban vluchtte u naar het huis van uw oom. De taliban wilden u meenemen en vermoorden. U bleef er één nacht en 's morgens vertrok u met een smokkelaar en verliet u het land op 13 september 2015. U was één maand onderweg en reisde van Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan op 13 oktober 2015 en diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in. Toen u twee maanden in België was, zijn de taliban u opnieuw komen zoeken bij u thuis. Uw moeder kreeg een aanval door de stress en is overleden. Uw broer Mohammad Sha Mohammad Zaki (O.V. 6900005) verblijft eveneens in België. Hij diende hier op 19 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming in en kreeg op 30 januari 2013 de status van subsidiaire bescherming toegekend. Uw broer haalde problemen aan met de taliban, nadat ene Fahim, een ver familielid, wou huwen met jullie zus maar dit aanzoek afgewezen werd. Fahim bleek zelf lid te zijn van de taliban en beschuldigde uw broer ervan een spion voor de overheid te zijn.

Op 25 april 2016 ontving u uw beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) waarin stond dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad met de taliban als ongeloofwaardig werden bestempeld. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft op 11 oktober 2016 een arrest gevelde in uw dossier waarin ze de beslissing van het CGVS volgde.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 31 maart 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u dat u eerder dacht dat uw problemen met de taliban veroorzaakt waren door uw werk, nu stelt u echter te weten dat uw problemen te maken hadden met uw zus, die gevraagd was te huwen met een talib maar huwde met een politieagent, genaamd Qeyamuddin. Ter staving van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten voor: een brief van uw advocaat, een bewijs van tewerkstelling, politiekaart, bankkaart, kaart van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (MOI), twee certificaten en twee foto's van uw schoonbroer Qeyamuddin, de huwelijksakte van uw zus en schoonbroer, een CD van het huwelijk van uw zus, de taskara van uw zus, een document met betrekking tot het overlijden van uw moeder en een verzoekschrift ter bevestiging van uw werk. Op 5 september 2017 wordt er door het CGVS een "beslissing tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag" genomen. Uw beroep tegen deze beslissing wordt op 20 december 2017 verworpen door de RvV.

Op 9 maart 2018 wordt u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en wordt er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevindt. U wordt overgebracht naar een gesloten centrum van Brugge teneinde u te kunnen verwijderen van het grondgebied. Hier dient u op 26 maart 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar uw eerdere problemen. Ter staving van uw derde verzoek legt u een bundel foto's van aanslagen, een rapport van Amnesty International "Forced back to danger" dd. 5 oktober 2017, een psychologisch verslag door Ulysse van 20 maart 2018 en twee resultaten van een radiografie neer. Op 6 april 2018 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Uw beroep tegen deze beslissing wordt op 19 april 2018 verworpen door de RvV. U dient geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Een repatriëring naar Afghanistan werd gepland op 14 juni 2018 maar op 12 juni 2018 afgelast. Op 15 juni 2018, nog steeds verblijvende in het gesloten centrum van Brugge, dient u een vierde verzoek om internationale bescherming in. Een nieuwe poging tot repatriëring op 21 juni 2018 wordt hierdoor afgelast. U houdt vast aan uw initiële problemen met Fahim en de taliban. U verklaart eveneens niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw psychologische problemen. Ter staving van uw vierde verzoek legt u een psychologisch attest van Ulysse 23 mei 2018 als aanvulling op het attest dd. 29 maart 2018 neer, een psychologisch rapport van het de centrumpsychooloog van 4 juni 2018 en een brief van uw advocaat dd. 14 juni 2018.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde in dit derde verzoek een psychologisch attest neer dd. 20 maart 2018 waarin werd gemeld dat u last heeft van o.a. nachtmerries en hoofdpijnen. Uit dit attest bleek niet dat u niet in staat bent op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen, noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Uit het psychologisch attest dd. 23 mei 2018, als aanvulling op een attest van 29 maart 2018, blijkt ook niet dat u geheel niet in de mogelijkheid zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name de problemen die u kent met commandant Fahem en de taliban, en die ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS in uw eerdere verzoek. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw broer Mohammad Sha Mohammad Zaki (O.V. 6.900.005) in zijn verzoek om internationale bescherming. In deze beslissing (zie administratief dossier) werd geoordeeld dat de verklaringen van uw broer over deze Fahim, het huwelijksaanzoek en de daaruit volgende problemen niet aannemelijk waren. De incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen uw familie en de taliban werden in deze beslissing niet als geloofwaardig beoordeeld. Uw broer kreeg wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, en ging niet in beroep tegen deze beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus. Bijgevolg werd er ook in uw tweede verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht aan deze ook door u aangehaalde problemen. Dat het CGVS toen nog niet op de hoogte was van uw psychologische problemen doet aan deze vaststelling dan ook geen afbreuk. Het beroep bij de RvV in uw tweede verzoek om internationale bescherming werd verworpen, en in uw derde verzoek afgewezen. Aldus bracht u geen elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Voor zover u nu uw kwetsbaar profiel op basis van uw psychologische problemen aanvoert teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen of de subsidiaire beschermingsstatus, moet erop gewezen worden dat u niet aantoonbaar dat u louter omwille van psychologische problemen en zonder enige nadere specificering onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt. Evenmin toont u aan dat u hierdoor een ernstig risico loopt op de doodstraf of executie in het licht van artikel 48/4 §2 a van de Vreemdelingenwet, noch specifiek zal worden blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet, zoals reeds door de RvV werd opgemerkt in het arrest van 19 april 2018. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u nog over een netwerk in Afghanistan beschikt. Uw oom woont in Kabul en heeft u reeds in het verleden geholpen. Nergens in uit het administratief dossier blijkt dat dit niet langer het geval zou zijn.

Met betrekking tot de documenten die u nu neerlegt moet worden opgemerkt dat die de eerdere beoordeling van uw verzoek niet wijzigen.

Inzake het psychologisch attest dd. 23 mei 2018, dat moet aantonen dat u aan posttraumatische stress lijdt, en vanwege deze slechte psychologische toestand niet in staat was een gedetailleerd asielrelaas te brengen, dient te worden gezegd dat op basis van dit medisch attest niet besloten kan worden dat u in de onmogelijkheid verkeert zich de door u beleefde gebeurtenissen te herinneren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud door het CGVS van 3 maart 2016 blijkt nergens dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud enige problemen hebben voorgedaan. Noch u, noch uw advocaat maakten enige opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud of uw psychologische toestand. Nochtans zouden deze psychologische problemen al bestaan sinds de gewelddadige dood van uw vader in uw kindertijd.

Bovendien, in het attest wordt inzake uw psychische gezondheid louter vermeld dat u aan post-traumatische stress en slapeloosheid lijdt, doch bevat het attest geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van de geheugenproblemen. Het attest licht geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte termijn, dan wel het lange termijngeheugen. Het attest stelt algemeen dat de problemen die u zou ondervinden gelieerd zijn aan de traumatische gebeurtenissen die u zou ondergaan hebben in uw kindertijd. De psycholoog is echter afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld, wat i.c. ook uit dit verslag blijkt. Het rapport van de centrumpsiycholoog dd. 4/06/2018 toont enkel aan dat u regelmatig op consultatie ging maar geeft verder geen inhoudelijke details weer. Bovendien blijkt uit de weergegeven data van consultaties dat dit rapport reeds eerder kon worden voorgelegd. Immers dateren de meeste consultaties van voor de terechtzitting van de RvV op 19 april 2018. De brief neergelegd door uw advocaat kan evenmin gelden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot aanzien worden. Deze brief verwijst voor het overgrote deel naar algemene rapporten, die bovendien reeds eerder door de RvV werden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De algemene rapporten over de veiligheidssituatie waarnaar verwezen wordt in de brief van uw advocaat werden reeds meegenomen in de beoordeling van de RvV in haar arrest van 19 april 2018.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw psychologische problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor zover u uw psychische gezondheid aanmerkt als een dergelijke persoonlijke omstandigheid moet worden opgemerkt dat in het psychologisch verslag niet blijkt dat u zich in een dermate psychologische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij zijn vierde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) wijst verzoeker naar de asielmotieven die hij reeds aanhaalde bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming, de verslechterde veiligheidssituatie in Kabul en zijn profiel als kwetsbaar persoon. Ter ondersteuning van dit vierde verzoek legt verzoeker tevens een attest van psycholoog J. Coeckelenberg neer.

Voor wat betreft zijn asielmotieven oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht: *"Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name de problemen die u kent met commandant Fahem en de taliban, en die ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS in uw eerdere verzoek. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw broer Mohammad Sha Mohammad Zaki (O.V. 6.900.005) in zijn verzoek om internationale bescherming. In deze beslissing (zie administratief dossier) werd geoordeeld dat de verklaringen van uw broer over deze Fahim, het huwelijksaanzoek en de daaruit volgende problemen niet aannemelijk waren. De incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen uw familie en de taliban werden in deze beslissing niet als geloofwaardig beoordeeld. Uw broer kreeg wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, en ging niet in beroep tegen deze beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus. Bijgevolg werd er ook in uw tweede verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht aan deze ook door u aangehaalde problemen. Dat het CGVS toen nog niet op de hoogte was van uw psychologische problemen doet aan deze vaststelling dan ook geen afbreuk. Het beroep bij de RvV in uw tweede verzoek om internationale bescherming werd verworpen, en in uw derde verzoek afgewezen. Aldus bracht u geen elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten."*

Met betrekking tot het psychologisch attest oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Voor zover u nu uw kwetsbaar profiel op basis van uw psychologische problemen aanvoert teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen of de subsidiaire beschermingsstatus, moet erop gewezen worden dat u niet aantoonst dat u louter omwille van psychologische problemen en zonder enige nadere specificering onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt. Evenmin toont u aan dat u hierdoor een ernstig risico loopt op de doodstraf of executie in het licht van artikel 48/4 §2 a van de Vreemdelingenwet, noch specifiek zal worden blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet, zoals reeds door de RvV werd opgemerkt in het arrest van 19 april 2018. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u nog over een netwerk in Afghanistan beschikt. Uw oom woont in Kabul en heeft u reeds in het verleden geholpen. Nergens in uit het administratief dossier blijkt dat dit niet langer het geval zou zijn.*

Met betrekking tot de documenten die u nu neerlegt moet worden opgemerkt dat die de eerdere beoordeling van uw verzoek niet wijzigen. Inzake het psychologisch attest dd. 23 mei 2018, dat moet aantonen dat u aan posttraumatische stress lijdt, en vanwege deze slechte psychologische toestand niet in staat was een gedetailleerd asielrelaas te brengen, dient te worden gezegd dat op basis van dit medisch attest niet besloten kan worden dat u in de onmogelijkheid verkeert zich de door u beleefde gebeurtenissen te herinneren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud door het CGVS van 3 maart 2016 blijkt nergens dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud enige problemen hebben voorgedaan. Noch u, noch uw advocaat maakten enige opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud of uw psychologische toestand. Nochtans zouden deze psychologische problemen al bestaan sinds de gewelddadige dood van uw vader in uw kindertijd.

Bovendien, in het attest wordt inzake uw psychische gezondheid louter vermeld dat u aan post-traumatische stress en slapeloosheid lijdt, doch bevat het attest geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van de geheugenproblemen. Het attest licht geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte termijn, dan wel het lange termijngeheugen. Het attest stelt algemeen dat de problemen die u zou ondervinden gelieerd zijn aan de traumatische gebeurtenissen die u zou ondergaan hebben in uw kindertijd. De psycholoog is echter afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld, wat i.c. ook uit dit verslag blijkt. Het rapport van de centrumpsiycholoog dd. 4/06/2018 toont enkel aan dat u regelmatig op consultatie ging maar geeft verder geen inhoudelijke details weer. Bovendien blijkt uit de weergegeven data van consultaties dat dit rapport reeds eerder kon worden voorgelegd. Immers dateren de meeste consultaties van voor de terechtzitting van de RvV op 19 april 2018. De brief neergelegd door uw advocaat kan evenmin gelden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot aanzien worden. Deze brief verwijst voor het overgrote deel naar algemene rapporten, die bovendien reeds eerder door de RvV werden beoordeeld.”

Verzoeker betoogt dat uit het attest blijkt dat hij aan ernstig psychisch lijden lijdt en dat dit eveneens blijkt uit het attest van de centrumpsiycholoog. Verzoeker is van mening dat dit attest aantoonst dat hij zeer kwetsbaar is en permanente ondersteuning nodig heeft; het staat volgens verzoeker nu vast dat hij lijdt aan post-traumatisch stressstoornis en dat dit kan verklaren waarom hij bepaalde stukken van zijn asielrelaas niet helder heeft kunnen overbrengen.

Inzake het psychologisch attest van psycholoog Coeckelenberg van 29 maart 2018 kan vooreerst worden vastgesteld dat dit werd opgesteld drie dagen na verzoekers derde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek). Niet kan worden ingezien waarom verzoeker dit attest niet onmiddellijk indiende op een ogenblik dat zijn derde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) nog in behandeling was, temeer nu de beslissing inzake dit derde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) slechts genomen werd op 6 april 2018, of een week nadat het attest werd opgesteld. Het tweede attest van psycholoog Coeckelenberg werd opgesteld op 23 mei 2018 en komt inhoudelijk vrijwel volledig overeen met wat het eerste en het tweede attest vermeldt mits toevoeging van het besluit dat de symptomen (enerzijds ernstige hoofdpijnen, slapeloosheid en nachtmerries en anderzijds een gevoel van malaise, irritatie, intolerantie aan geluid en aan gelach, sociaal isolement en automutatief gedrag) *“compatibles avec l'hypothèse d'un stress post-traumatique”* (vrije vertaling: verenigbaar met de hypothese van een post traumatisch stresssyndroom) zijn. Het attest van de centrumpsiycholoog opgesteld op 4 juni 2018 vermeldt dat verzoeker haar zeventien keer consulteerde tussen 13 maart 2018 en 1 juni 2018, zonder meer.

In zoverre verzoeker met deze attesten wil aantonen dat hij bepaalde stukken van zijn asielrelaas niet helder heeft kunnen overbrengen stelt de Raad vast dat uit de attesten louter blijkt dat hij te kampen heeft met zware hoofdpijnen, slapeloosheid en nachtmerries alsook intolerantie aan geluid en gelach, sociaal isolement en auto-mutatief gedrag doch niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien blijkt nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2016 dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud problemen hebben voorgedaan. Niettegenstaande deze psychologische problemen al zouden bestaan sinds de gewelddadige dood van verzoekers vader in zijn kindertijd werd noch door verzoeker, noch door zijn advocaat enige opmerking gemaakt over verzoekers psychologische toestand en de mogelijke implicaties voor het verloop van het persoonlijk onderhoud. Ook wordt er in het laatste attest weliswaar melding gemaakt dat er mogelijk sprake is van een posttraumatische stressstoornis doch blijkt uit het attest geen duidelijke diagnose van posttraumatische stressstoornis waardoor uit het attest dan ook niet opgemaakt kan worden dat verzoekende partij hieraan lijdt. Bovendien vormt een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Waar verzoeker nog stelt dat hij de aandacht van de taliban zal trekken doordat hij jarenlang in het westen woonde en psychische problemen heeft kan uit de psychologische verslagen die werden neergelegd niet worden afgeleid dat hij omwille van het feit dat hij aan slapeloosheid lijdt, nachtmerries heeft, irritaties van geluiden en sociaal isolement in de aandacht van de taliban zal komen te staan. De algemene rapporten die verzoeker desbetreffend aanhaalt omtrent de behandeling PTSD en andere psychische problemen in Afghanistan doen hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij omwille van zijn psychische problemen permanente ondersteuning zal nodig hebben besloot de bestreden beslissing terecht dat hij een vestigingsalternatief heeft bij zijn oom in Kabul. Verzoekers betoog dat zijn oom oud en ziek is en vele kinderen dient te onderhouden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Kabul waar hij kan op terugvallen.

Voor wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft staat niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De algemene rapporten over de veiligheidssituatie waarnaar verwezen wordt in de brief van uw advocaat werden reeds meegenomen in de beoordeling van de RvV in haar arrest van 19 april 2018.”

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 34-35).

De beoordeling van de mate van willekeurig geweld komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek.

Uit het in het administratief dossier aanwezige EASO rapport blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt ook dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “*high profile*” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

Niettegenstaande het geweld in de provincie Kabul doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de provincie aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de provincie te verlaten

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk afkomstig te zijn van het district Chaharasayab in de provincie Kabul. De Raad stelt vast dat het voormelde EASO rapport stelt dat in de periode van 1 september 2016 tot 31 mei 2017 de provincie Kabul, met inbegrip van de stad Kabul, 448 veiligheidsincidenten telde, waarvan 290 incidenten plaatsvonden in de stad Kabul. Ook blijkt hieruit dat in deze periode in het district Chaharasayab, slechts 10 veiligheidsincidenten plaatsvonden.

Uit dit EASO rapport blijkt tevens dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er voor de eerste zes maanden in 2017 in de provincie 1048 burgerslachtoffers vielen waarvan 219 doden en 829 gewonden. Ook blijkt uit dit rapport dat in deze periode in de hoofdstad Kabul 986 burgerslachtoffers vielen waarvan 209 doden en 777 gewonden. Dit maakt dat voor de gehele provincie Kabul (behalve de stad Kabul) er 62 burgerslachtoffers vielen waarvan 10 doden en 52 gewonden.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht oordelen dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De stelling dat uit het administratief dossier niet blijkt hoeveel doden er zijn in Kabul of hoeveel incidenten kan dan ook niet worden bijgetreden. Het argument dat de stad Kabul eveneens te kampen heeft met een criminaliteitsprobleem en de verwijzing naar het EASO rapport daaromtrent is gelet op wat voorafgaat niet relevant voor de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De algemene rapporten over de veiligheidssituatie waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift werden reeds meegenomen in de beoordeling 's Raads arrest 202.722 van 19 april 2018 die luidde als volgt:

“Voor wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar rapporten Met de algemene verwijzing naar de situatie in de provincies provinces Kabul Helmand, Nangarhar, Farvab, and Kandahar en de verhoging van het aantal burgerslachtoffers in de centrale provincies van Afghanistan, zonder nadere concrete specificering, doet verzoeker dan ook geen afbreuk aan de concrete gegevens van het voormelde EASO rapport voor wat betreft de provincie Kabul met inbegrip van verzoekers district Chaharasayab, met uitsluiting van de stad Kabul.

De argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt “dat er slechts conflictgerelateerd geweld zou plaatsvinden in Surobi” getuigt dan weer van een ongenueanceerde lezing van de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde immers dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Dit is volkomen in overeenstemming met het aangehaalde EASO rapport. Hieruit blijkt immers dat het Afghaanse leger enkel in het district Surobi grondoperaties uitvoerde tegen de opstandelingen die aldaar een hoge aanwezigheid en controle hebben en er in Surobi in vergelijking met de rest van de provincie (de stad Kabul buiten beschouwing gelaten) een beduidend hoger aantal veiligheidsincidenten plaatsvinden.

Dat het EASO rapport vermeldt dat de taliban de controle te hebben van 20 % van de gebieden Musayi, Khak-e Jabbar, Chahar Asyab, Paghman, Shakardara, Qarabagh, Dih Sabz and Bagrami en 40 % van het district Surobi district doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Waar verzoeker vervolgens aangeeft dat “het niet [is] omdat de Taliban slechts 20% van het district van verzoeker in handen heeft, dat het er veilig zou zijn”, doet niets af aan de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in de provincie Kabul en het district Chaharasayab. Verzoeker toont overigens niet aan dat er in de provincie Kabul (de stad Kabul buiten beschouwing gelaten) en meer bepaald zijn district Chaharasayab actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het EASO rapport blijkt duidelijk dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard is. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

Het betoog dat het doelgericht geweld en de high profile aanslagen niets afdoet aan het gegeven dat er bij aanslagen enorm veel burgers (zoals onder meer door aanslagen op moskeeën) om het leven komen doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat het wel degelijk hoofdzakelijk om doelgericht geweld gaat. Overigens moet worden opgemerkt dat de aanslagen waarbij burgerslachtoffers vallen waarnaar verzoeker verwijst, in de stad Kabul en de stad Herat plaatsvonden, hetgeen hier niet ter beoordeling voorligt.

Het hoeft geen betoog dat de talrijke verwijzingen naar de situatie in de stad Kabul of voor Afghanistan in het algemeen, geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. De veiligheidssituatie in de stad Kabul ligt immers in casu niet ter beoordeling voor. Het betoog dat ontwikkeld wordt over het aantal door het conflict ontheemde personen in de stad Kabul, kan evenmin overtuigen, gezien zoals gezegd de situatie van de stad Kabul in casu niet ter beoordeling voorligt. Dit geldt ook waar verzoeker de aandacht vestigt op de economische moeilijkheden om zich in Kabul te vestigen gezien dit een dure stad is, die overrompeld wordt door teruggekeerde vluchtelingen en degenen die geen familiaal netwerk meer hebben riskeren in onmenselijke omstandigheden terecht te komen en dit onder verwijzing naar rapporten van de UNHCR Guidelines van april 2016 en UN human Rights Council. Waar het in het administratief dossier aanwezig EASO-rapport wordt geciteerd waaruit blijkt dat in de eerste acht maanden van 2017 minstens 30 van de 34 Afghaanse provincies geraakt wordt door het conflict en waar het door verzoeker zelf bijgebrachte rapport van Amnesty International wordt geciteerd daar waar gesteld wordt dat Kabul de gevaarlijkste provincie is in Afghanistan moet worden opgemerkt dat dit geen

uitstaans heeft met de specifieke informatie over de provincie Kabul in het EASO rapport waarbij uitdrukkelijk abstractie wordt gemaakt van de situatie in de stad Kabul.

Het algemeen rapport van Amnesty International "forced back to danger" dateert van 5 oktober 2017. Dit rapport werd reeds meegenomen in de huidige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017). Waar verzoeker een aantal vaststellingen uit dit rapport aanhaalt, wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde concrete vaststellingen met betrekking tot de provincie Kabul en meer specifiek verzoekers district van herkomst Chaharasayab."

De verwijzing naar het recente rapport van UNAMA van april 2018 waaruit verzoeker citeert doet evenmin afbreuk aan de informatie opgenomen in de bestreden beslissing. Het betreft de algemene situatie in de provincies Kabul, Helmand, Kandahar, Faryab, Nangarhar waarbij niet specifiek wordt ingegaan op de veiligheidssituatie van verzoekers district Chaharasayab.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Het beleid dat Duitsland hanteerde op 2 juni 2017 om geen Afghanen meer terug te sturen, staat los van bovenstaande beoordeling op grond van het recente EASO-rapport. Ook is de Raad bij zijn beoordeling niet gebonden door het beleid dat een andere lidstaat zou voeren in juni vorig jaar.

Waar verzoeker stelt dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie moet worden opgemerkt dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Voor zover verzoeker zijn psychische gezondheid aanmerkt als een dergelijke persoonlijke omstandigheid, blijkt uit het psychologisch verslag dat verzoeker ter staving neerlegde niet dat hij zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De algemene rapporten die verzoeker desbetreffend aanhaalt omtrent de behandeling PTSD en andere psychische problemen in Afghanistan doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover verzoeker zijn kwetsbaar profiel op basis van deze psychologische problemen aanvoert teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen of de subsidiaire beschermingsstatus, moet erop worden gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij louter omwille van psychologische problemen en zonder enige nadere specificering onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt. Evenmin toont verzoeker aan dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op de doodstraf of executie in het licht van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet noch specifiek zal worden blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 32).

2.4. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.6. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook bestaan er, gelet op wat voorafgaat, geen ernstige aanwijzingen dat verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.7. De Raad verwerpt het verzoek tot stellen van de voorgestelde prejudiciële vraag. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER